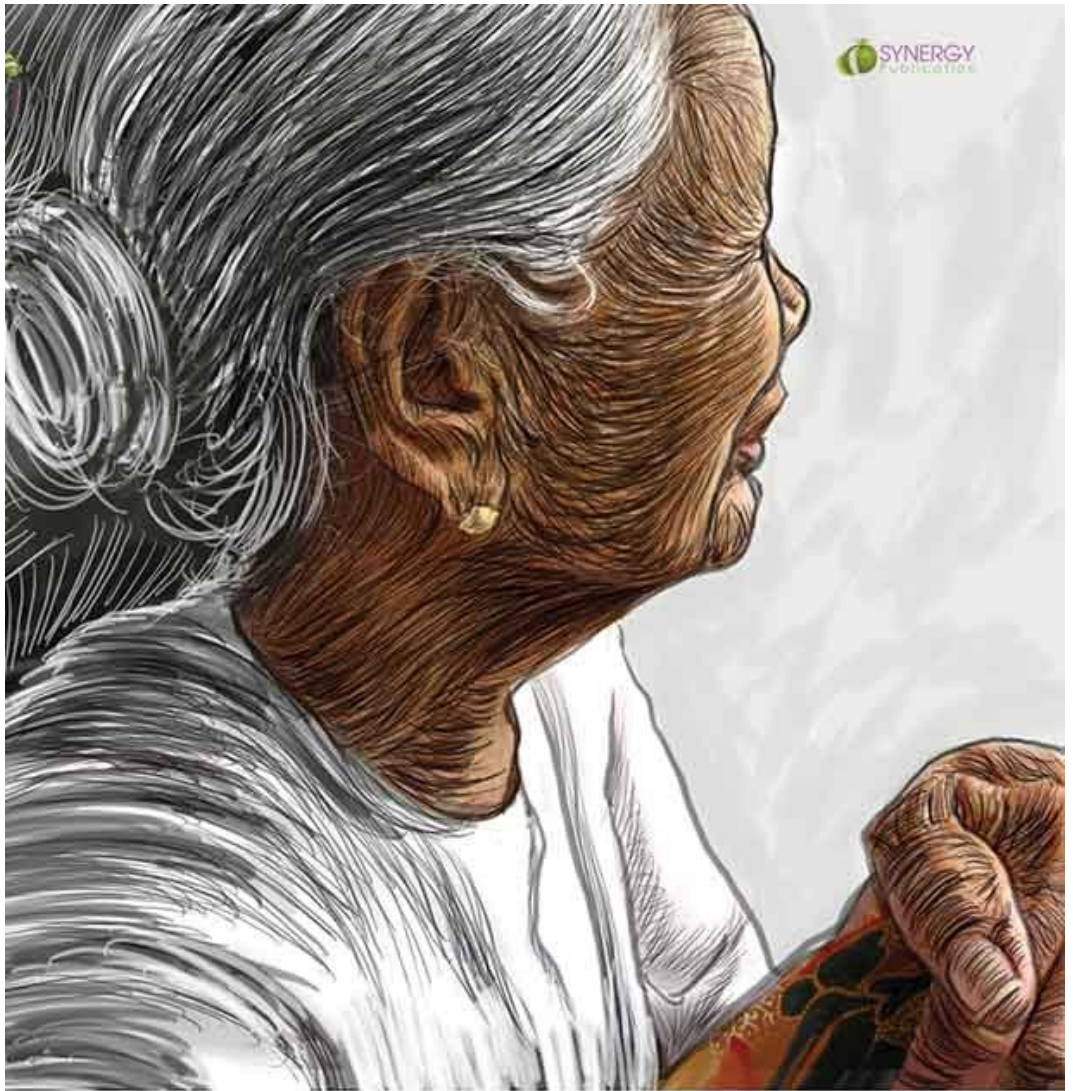

နိုင်:နိုင်:စနေ

မေတ္တာတို့ပေါင်းစုရာ
(စာစုများ)

(၁)

မေမေ ... သားရှာနေတာ ကြာလှပြီ

၁၉၉၄ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဂျာမဏီနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ Koblenz မြို့လေးက ရေခဲတွေ နဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားဆဲ ဖြစ်တယ်။ မြို့လေးမှာ ရှိတဲ့ မိဘမဲ့ကျောင်းက Rhine မြစ်ဘေးမှာ တည်ရှိတာကြောင့် မြင့်မားတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကို အဝေးကနေ ထီးထီးလှမ်းမြင်နေရတယ်။

အဲဒီ နေ့မနက်က အသက် ၅၀ ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ စစ္စတာထရီယာ တစ်ယောက် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့လုပ်တယ်။ ကျောင်းတံခါးဝ အရောက်မှာ ရုတ်တရက် ကလေးငိုသံကို သူ ကြားလိုက်မိတယ်။ အသံ ကြားရာဘက်ကို သူ လှည့်ကြည့်တော့ တံခါးဝနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ခြံပူတ် တစ်ခုမှာ ရွှေရောင် ဆံပင်နဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်တယ်။ စစ္စတာက ကလေးကို ကျောင်းထဲခေါ်ယူမွေးစားပြီး Derby လို့ အမည်ပေးခဲ့တယ်။

၇ နှစ် ဆိုတဲ့အချိန်က မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ဖြတ်သန်း ခဲ့တယ်။ ဒယ်ဘီ တစ်ယောက် မိဘမဲ့ကျောင်းကနေ ကျန်းကျန်းမာမာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။ ဒယ်ဘီဟာ စိတ်သဘောထားကောင်းပေမယ့် စိတ်ကျွမ်းလျတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။

နေသာတဲ့နေ့တွေ မှာ စစ္စတာတွေ က ကလေးတွေ ခေါ် ပြီး တောအုပ်အလွန် မြစ်ဘေးက မြက်ခင်းပြင်ဆီ သွားရောက်ဆော့ကစား တတ်ကြတယ်။ တောအုပ် မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ ရွာသားတွေ က မိဘမဲ့ ကလေးတွေ ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူတို့ကလေးကို 'အဲဒီ ကလေးတွေ က မိဘ အစွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့ ကလေးတွေ ၊ နင်တို့လည်း မလိမ္မာရင် မိဘမဲ့ ကျောင်းကို ပို့ပစ်မယ်' လို့ ပြောတတ်ကြတယ်။

အဲဒီ လိုစကားကြားတိုင်း ဒယ်ဘီ အရမ်းဝမ်းနည်းမိတယ်။ စိတ် ထိခိုက်လွန်းပြီး စစ္စတာကို 'စစ္စတာ . . . ကျွန်တော် မိဘတွေ က ဘာ ဖြစ် လို့ ကျွန်တော် ကို မလိုချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ကို သူတို့ မချစ်လို့ လား' လို့ မေးတယ်။ ဒယ်ဘီအသံထဲမှာ သူ့ အသက်နဲ့ မလိုက်တဲ့

ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ပါနေတယ်။ သူ့အမေးကို စစ္စတာက တအံ့တဩနဲ့ 'ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို တွေးရသလဲ' လို့ ဆိုတယ်။

'ကျွန်တော် တို့က မိဘတွေ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ကလေးတွေ လို့ လူတွေ က ပြောကြတယ်' ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့အသံနဲ့ ဒယ်ဘီက ဆိုတယ်။

'သားရဲ့ မေမေကို စစ္စတာ မတွေ့ဖူးပေမယ့် သားကို သူ ချစ်တယ်ဆိုတာ စစ္စတာ ယုံတယ်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်သားသမီးကို မချစ်တဲ့ မိခင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ သားမေမေ သားကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရတာ က သူ့မှာ အခက်အခဲရှိလို့၊ အကူအညီမဲ့ခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်'

စစ္စတာရဲ့ နှစ် သိမ့်စကားကို ဒယ်ဘီ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး။ အဲဒီကစ ဒယ်ဘီ ပိုကြီးပြင်းခဲ့တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ သူဟာ ပြတင်းပေါက် မှာ အမြဲရပ်နေပြီး Rhine မြစ်ဘက်ကို ငေးမောကြည့်နေတတ်တယ်။ အမေကို လွမ်းဆွတ်တဲ့ ဒယ်ဘီရဲ့ အလွမ်းတွေ က မြစ်ရေတွေ နဲ့အတူ စီးမျောသွားတယ်။

၂၀၀၃ ခုနှစ် မိခင်များ နေ...

မိခင်များ နေရဲ့ နွေးထွေး ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းတွေ က အမေကို ပိုမျှော်လင့်တောင့်တစေအောင် ဒယ်ဘီရဲ့ စိတ်ကို ထိုးဆွနေတယ်။ တီဗီ လိုင်းတိုင်းမှာ မိခင်များ နေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အစီအစဉ်တွေ ထုတ်လွှင့်နေ တယ်။ အစီအစဉ်မှာ အမေအတွက် သားသမီးတွေ ရဲ့ တုန့်ပြန်မှု ကို ဖော်ညွှန်း ပြသနေတယ်။ ၆ နှစ် အရွယ် ကလေး တစ်ယောက် က ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ အမေကို မြက်ရိတ်ကူနေတယ်။ အမေက ဘေးကနေပြီး သားကို မျက်ရည် အဝဲသားနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ရိုက်ကွက်တွေဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဒယ်ဘီကြည့်ပြီး 'ကျွန်တော် လည်း မိဘတွေ ကို ကူညီချင်လိုက်တာ၊ သူတို့ ဘယ်မှာ လဲ' လို့ စစ္စတာကို မေးတယ်။

ဒယ်ဘီရဲ့ အမေးကို စစ္စတာ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့။ နှစ် တွေ ကြာခဲ့သည့် တိုင် ဒယ်ဘီမိဘရဲ့ သတင်းအစအန ဘာမှမရခဲ့ဘူး။ ဝမ်းနည်းအားငယ် စိတ်နဲ့ လမ်းမပေါ် ဒယ်ဘီ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ အမေ တွေ က အများ ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဘီအတွက် အမေ တစ်ယောက် တောင် မပါ ခဲ့ပါဘူး။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကိုကြည့်ပြီး ဒယ်ဘီ

ချဲ့ပွဲချင်မိတယ်။

လအတန်ငယ်အကြာမှာ အသက် ၉ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ ဒယ်ဘီ တစ်ယောက် မိဘမဲ့ကျောင်းကခွာပြီး ကျောင်းနဲ့ မနီးမဝေးက မူလတန်း ကျောင်းမှာ ကျောင်းသွားတတ်ရတယ်။ တစ်ခါက အတန်းချိန်တစ်ချိန်မှာ ဆရာမ က သူတို့ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြတယ်။

'ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ၆၀ (ချက်ထိုး)ကစားတာကို အရမ်းနှစ်သက် ခဲ့ပြီး ကစားနည်းထိထွင်ခဲ့သူကို ဆုကြေးတွေ ချီးမြှင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ထိထွင်ခဲ့သူက သူ့ကို ဆန်စေ့အနည်းငယ်ချီးမြှင့်ဖို့ ဘုရင့်ထံတောင်းဆို ခဲ့တယ်။ အဲဒီ လူက ဆန်စေ့တွေ ကို ချက်ခံပထမအကွက်မှာ တစ်စေ့တင် လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဆန်အစေ့ပေါင်းများစွာ ရခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆန်စေ့ ပေါင်းတွေ က ကမ္ဘာဆန်စေ့ပေါင်းရဲ့ ၁၀ ဆ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ အဆပေါင်း တွေ နဲ့ သူ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်'

ဆရာမ ပြောတဲ့ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီး ဒယ်ဘီရဲ့ မျက်လုံးတွေ အရောင် လက်သွားတယ်။ တကယ်လို့ လူ တစ်ယောက် ကို သူ ကူညီပြီး အဲဒီ လူကို နောက်ထပ် လူ ၁၀ ယောက် ထပ်ကူညီခိုင်းမယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ မေတ္တာတွေ ကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်မိဘပါ အကူအညီ ခံရမယ်လို့ ဒယ်ဘီတွေ မိတယ်။ အဲဒီ နောက် လူ တစ်ယောက် ကို ကူညီ ပြီးတိုင်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောခံရချိန်မှာ ဒယ်ဘီက 'တစ်ခြားလူ ၁၀ ယောက် ကို ခင်ဗျားကူညီတာဟာ ကျွန်တော် ကို ကျေးဇူးတင်ရာရောက် တယ်' လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

အကူအညီခံရသူတွေ က ဒယ်ဘီရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာကို ခံစား ခဲ့ရသလို ဒယ်ဘီရဲ့ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြန့်ဝေလက်ဆင့်ကမ်းတဲ့ မေတ္တာတွေ က သူတို့ရင်ကို ရိုက်ခတ်ခဲ့တယ်။ ဒယ်ဘီရဲ့ နည်းအတိုင်း လူ ၁၀ ယောက် ကို ကူညီပြီး အကူအညီခံရသူတိုင်းကို နောက်ထပ် လူ ၁၀ ယောက် စီ ထပ်ကူညီဖို့ သူတို့တောင်းဆိုကြတယ်။ အဲဒီ လိုနဲ့ မေတ္တာစက်ဝိုင်းတစ်ခုက မြို့လေးရဲ့ နေရာအနှံ့မှာ ပြန့်နှံ့ခဲ့တယ်။

ဂျာမနီက နာမည် ကြီး အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ Rickကို ကူညီ ခဲ့မိမယ်လို့ ဒယ်ဘီ

လုံးဝ ထင်မထားခဲ့မိဘူး။

Rick က အသက် ၅၀ အရွယ်ရှိတဲ့ ဂျာမန်တီဗီလိုင်းက အစီ အစဉ်တင်ဆက်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ စင်ပေါ်အတွေ့ အကြုံ ဟာသဉာဏ် ကြောင့် ဂျာမန်တို့နှစ်သက် တဲ့ တင်ဆက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ သူဟာ နာမည် ကြီးသူတွေ ရဲ့ အပြင်ပန်းဟန်ဆောင်မှု ၊ ကွယ်ဝှက်မှု တွေ ကို ထုတ်ဖော်ပြီး သူ့အစီအစဉ်မှာ တင်ဆက်တယ်။ လူတွေ ရဲ့ သရုပ်မှန်ကို မြင်ပေါင်းများ ခဲ့လို့ပဲလား၊ တီဗီလိုင်းတွေ ရဲ့ အပြိုင်အဆိုင်နဲ့ စိတ်ဖိအား ကြောင့်လား၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မှာ Rick တစ်ယောက် စိတ်ကျရောဂါ ခံစားခဲ့ရပြီး အလုပ်မှ ခဏရပ်နားခဲ့ရတယ်။ အောက်တိုဘာလမှာ Rick ဟာ ခွင့်တစ်နှစ် ယူပြီး ကိုယ်လက်လန်းဆန်း ကျန်းမာလာအောင် ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ် ခဲ့တယ်။

အဲဒီ နောက် Rick တစ်ယောက် ဒယ်ဘီနေတဲ့မြို့လေးကို ရောက် လာတယ်။ လှပတဲ့ Rhine မြစ်အလှက သူ့ကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားထားတယ်။ တစ်ညနေစောင်းမှာ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် Rick လမ်းလျှောက်ထွက် လာတယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ ရုတ်တရက် နှလုံး ရောဂါ ဖောက်ပြီး အိတ်ထဲက ဆေးမထုတ်နိုင်ခင်မှာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် သူ လဲကျသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ် ငါးများနေတဲ့ ဒယ်ဘီက မူးလဲသွားတဲ့ Rick ကို မြင်ပြီး ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက် အချိန်မီကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ရောဂါ သက်သာလာတဲ့ Rick က သူ့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ဒယ်ဘီ လက်ကိုကိုင်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။

'လူလေး... မင်းကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိဘူးကွာ၊ တကယ်လို့ မင်းငွေလိုရင် မင်းကိုငါ ငွေတွေ အများ ကြီးပေးနိုင်တယ်'

Rick အပြောကို ဒယ်ဘီခေါင်းခါပြီး 'တကယ်လို့ အကူအညီ လိုအပ်တဲ့လူ ၁၀ ယောက် ကို အန်ကယ်ကူညီနိုင်ရင် ကျွန်တော် ကို ကျေးဇူး ဆပ်ရာ ရောက်ပါတယ်' လို့ ပြောခဲ့တယ်။

'မင်း တကယ် ဘာမှမလိုဘူးလား' Rick အမေးကို ဒယ်ဘီ ပြုံးပြီး

ခေါင်းခါပြလိုက်ပြန်တယ်။

ထူးဆန်းတဲ့ ဒယ်ဘီကြောင့် Rick အံ့သြသွားတယ်။ အဲဒီ မြို့က မခွာခင် ဒယ်ဘီကို ကားနဲ့ ကျောင်းအထိလိုက်ပို့ပြီး ဆက်သွယ်ဖို့လိပ်စာကို သူ ချန်ခဲ့တယ်။ Rick ထွက်ခွာခါနီး ဒယ်ဘီက 'လူ ၁၀ ယောက် ကို တတ်နိုင် သလောက်ကူညီဖို့ မမေ့နဲ့နော်' လို့ ထပ်မှာ ပြန်တယ်။ Rick တစ်ယောက် ဒယ်ဘီကို သေချာကြည့်နေတယ်။ ဒယ်ဘီ စိတ်ရင်းစေတနာတွေ က သူ့ဆီ ကူးစက်လာခဲ့တာကြောင့် ဒယ်ဘီကို သူ တလေးတစား ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်တယ်။

ဒီကာလအတောအတွင်း မှာ Rick ဟာ သူ့ဘဝမျှော်လင့်ချက် ကို ပြန်တွေ့ ခဲ့တယ်။ ဒယ်ဘီကြောင့် သူ့ဘဝ ပိုလှပလာတယ်။ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း လူ ၁၀ ယောက် ကို စေတနာရှိရှိ သူ ကူညီခဲ့တယ်။ လူတွေ ကို ကူညီပြီးတိုင်း သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာတယ်လို့ သူ ခံစား မိတယ်။ အထူးသဖြင့် လူတွေ ဆီကနေ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ကြားရချိန်မှာ သူ့ဘဝ ပိုတန်ဖိုးရှိလာတယ်လို့ သူ ခံစားမိခဲ့တယ်။ နှစ် ဝက်လောက်ကျန်သေးတဲ့ သူ့ခွင့်ရက်တွေ ကို ဖျက်သိမ်း ပြီး သူ အလုပ်ပြန်ဝင်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ က လူတွေ ကို ကူညီ ရင်း ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ပြောင်းလဲလာတဲ့ Rick ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြကြတယ်။

လူတွေ ကိုပေးလိုက် တဲ့ အကူအညီ ၁၀ ခုက Rick ကို ထူးဆန်း မှု တွေ နဲ့ ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ကျရောဂါ လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကင်းလာတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ညမှာ Rick ရဲ့ အစီအစဉ်ကို စလွှင့်တယ်။ Rick တစ်ယောက် ကင်မရာရှေ့မှာ ရပ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးကို သူ ကြံ့ငြိမ် တဲ့အတိုင်း ပြောပြနေတယ်။

'အရင်တုန်းက တခြားလူတွေ ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အများ ကြီး ပြောခဲ့တယ်။ ဒီညမှာ တော့ ကျွန်တော် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပါမယ် ...'

Rick ဟာ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ သူ ကူညီခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ကောင်း ၁၀ ခုကို နာရီဝက်အတွင်း မှာ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ Rick ဟာ ဆိုနင့်တဲ့အသံနဲ့ 'ဒါတွေ ဟာ

တကယ်ဆိုတာ မယုံတဲ့လူတွေ လည်း ရှိကြ မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ ကို တစ်ဖက်သားအတွက် ပေးဆပ်လိုက်ချိန်မှာ ရလာတဲ့အပျော်တွေ က ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးထဲ လှည့်ပတ်စီးဆင်းစေခဲ့တယ်။ လူ ၁၀ ယောက် ကို ကူညီတာနဲ့ သင့်ဘဝက ထူးဆန်းအံ့ဩမှု တွေ နဲ့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာနိုင်ပါတယ်' လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ Rick ရဲ့ အစီအစဉ်က ဂျာမနီတစ်နိုင်ငံလုံးကို ပြန့်နှံ့သွား ပြီး လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို ကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ လူတချို့က Rick ဆီ ဖုန်းဆက် ပြီး လူ ၁၀ ယောက် ကို ကူညီပြီး လုပ်ရပ်ကောင်း ၁၀ ခုကို သူတို့လုပ်ဖို့ သဘောတူကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။ တချို့က သူ့အစီအစဉ်မှာ ဒယ်ဘီကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ စိတ်စေတနာကောင်းတဲ့ ဒယ်ဘီကို သူတို့ တွေ ချင်ခဲ့ကြတယ်။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ဒယ်ဘီကို Rick ရဲ့ အစီအစဉ်မှာ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ပရိသတ်တွေ က ဒယ်ဘီကို တအံ့တဩနဲ့ 'မင်းမှာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို အတွေ့ :တွေ ရှိခဲ့တာလဲ' လို့ မေးတော့ ဒယ်ဘီက မျက်နှာ နီလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုင်ပြီး သူ့အတွေ့ :တွေ ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကလေးငယ်တစ်ဦးမှာ မိခင်ကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ဒီလောက် နက်နဲလိမ့်မယ် လို့ လူတွေ မထင်ခဲ့ကြဘူး။ တချို့ လူကြီးပိုင်းအရွယ်တွေ က တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း အလုပ်တွေ ရှုပ်ပြီး ကိုယ့်မိခင်ကို မေ့ထားတတ်ကြတယ်။ ဒယ်ဘီရဲ့ အတွေ့ :တွေ က လူတွေ ရဲ့ အနူးညံ့ဆုံး၊ အပျော့ပျောင်းဆုံးစိတ် တစ်နေရာကို ကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ပရိသတ်အများ ရဲ့ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေသီခဲ့ရတယ်။

Rick က ပိန်လိုလုတဲ့ ဒယ်ဘီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းတင်း ပွေ့ဖက် ပြီး 'မင်း အမေတော့ မင်းကို အရမ်းချစ်မှာ ပဲ၊ မင်းအမေကို မင်း တစ်နေ့ တွေ့ မှာ ပါ' လို့ အားပေးစကား ဆိုခဲ့တယ်။

ဂျာမနီနိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို လူတွေ ကို ကူညီတဲ့ 'လုပ်ရပ်ကောင်း ၁၀ ခု' ဆိုတဲ့ လှိုင်းတစ်ခု ရိုက်ခတ်သွားခဲ့တယ်။ အရင်က ခက်ထန်တဲ့ လူတချို့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ တောင် နွေးထွေးတဲ့အပြုံးတွေ တွေ့ မြင်ကြပြီ ဖြစ်တယ်။ လူတွေ က သူတို့ကူညီခဲ့တဲ့ လူတွေ မှာ ဒယ်ဘီမိခင် ပါဝင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြတယ်။

ဒယ်ဘီရဲ့ ရုပ်ပုံနဲ့အသံကို ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ လမ်းတိုင်းမှာ တွေ့ မြင်ရ တယ်။

ဒယ်ဘီရဲ့ ပုံပြင်ကို လူတိုင်း ပြောစမှတ်ပြခဲ့ကြတယ်။ တီဗီလိုင်းတွေ ကလည်း

ဒယ်ဘီမိခင်ရှာပုံတော် မှာ ကူညီခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဘီ မိခင်က လူထင်ထွက်မပြခဲ့ပါဘူး။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းတဲ့ ဒယ်ဘီအပေါ်

အကြောင်းမလှတဲ့ ကံတရားတစ်ခု ကျရောက်ခဲ့တယ်။ ဒယ်ဘီနေတဲ့ကျောင်းက

ကျောင်းသားအများ ဟာ ဆင်းရဲတဲ့မိသားစု၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြီးပြင်းလာသူတွေ ဖြစ်တယ်။

တချို့ကလေးတွေ ဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒုစရိုက်အဖွဲ့တွေ ထဲ

ပါဝင်ခဲ့သူတွေဖြစ်တယ်။ ဒယ်ဘီကို လူသိများ လာပြီးနောက် ဒယ်ဘီမှာ ငွေကြေးတွေ

ရှိလာနိုင် တယ်လို့ထင်ပြီး ဒယ်ဘီကို သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်အ ဖြစ် ထားခဲ့တယ်။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန် အပြန်လမ်းမှာ

ဒယ်ဘီကို ကျောင်းသားဆိုးတချို့ ဝိုင်းလှည့်ကံခဲ့ကြတယ်။ ဒယ်ဘီကိုယ်ပေါ်မှာ သူတို့လိုချင်တဲ့

ငွေကိုမတွေ့ တော့ ဒေါသကြီးတဲ့ လူငယ်တွေ က ဒယ်ဘီကို ဓားနဲ့ထိုးခဲ့ကြတယ်။

ဒယ်ဘီရဲ့ ဗိုက်နဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ ဓားထိုးသွင်းခံရပြီး အကြီးအကျယ်

ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ သွေး အိုင်ထဲမှာ ၂ နာရီကျော် လဲလျောင်းနေခဲ့ရတဲ့ ဒယ်ဘီကို

ကင်းလှည့်ယာဉ်တွေ က ဆေးရုံကို ပို့ခဲ့ရတယ်။ မေ့မြောနေတဲ့ ဒယ်ဘီဆီကနေ 'မေမေ ...

မေမေ ...' ဆိုတဲ့ ညည်းသံကို လူတွေ ကြားခဲ့ရတယ်။

တီဗီလိုင်းတွေ က ဒယ်ဘီရဲ့ အခြေအနေကို ၂၄ နာရီလုံး ထုတ် လွှင့်ခဲ့တယ်။

ဒယ်ဘီကို ဂရုစိုက်စိုးရိမ်ကြသူတွေ က ဒယ်ဘီကျန်းမာဖို့ ဆုတောင်းကြတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ စုပြီး အလက်ဇန္ဒား ရင်ပြင်မှာ လက်ချင်းချိတ်ပြီး

အသည်းပုံပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်မှာ လည်း 'မေမေ ... မေမေ ...' လို့

ရွတ်အော်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရွတ်အော်သံကိုကြားတဲ့ လူတွေ က မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ အဲဒီ

'အသည်းပုံ' ထဲ ပါဝင်လာကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လူတွေ က တဖြည်းဖြည်းများ ပြား လာခဲ့ပြီး

အသည်းပုံလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးမားလာခဲ့တယ်။

လူတွေ ကို ပိုထိခိုက်ဝမ်းနည်းစေခဲ့တာက ဒယ်ဘီဓားထိုးခံရပြီး

နာရီပိုင်းနောက်မှာ အမျိုးသမီးရာပေါင်းများစွာ က တီဗီလိုင်းဆီ ဖုန်းဆက် ကြပြီး သူတို့ဟာ ဒယ်ဘီရဲ့ မိခင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ဖို့ သဘောတူကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။ Rita က Munich တက္ကသိုလ်က ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ရီတာက ဆိုးဆိုးနဲ့နဲ့နဲ့ 'ဒယ်ဘီဆိုတဲ့ လူလိမ္မာလေးရဲ့ မိခင် လုပ်ရမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်' လို့ ဆိုတယ်။

အသက် ၃၅ နှစ် ရှိတဲ့ Talina က ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်ပြီး 'ကျွန်မဟာ မိခင်မဲ့ ကလေးတစ်ဦးပါ။ အမေရဲ့ မေတ္တာကို ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ကျွန်မ တောင့်တခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဘီရဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်' လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

Koblentz မြို့က Judy ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ မှာ သူ့သားလေးပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး သားလေးကို ရှာဖွေနေဆဲသူက 'ကျွန်မ သားလေးသာ ဒယ်ဘီလိုမျိုး အမေကို လွမ်းဆွတ်နေခဲ့ရင် ကျွန်မ အရမ်းပျော်မိမှာပဲ။ ဒယ်ဘီရဲ့ မိခင် ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒယ်ဘီကို မိခင်မေတ္တာအစစ်အမှန်နဲ့ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ချစ်ပါ့မယ်' လို့ဆိုတယ်။

ထောင်သောင်းမကတဲ့ဖုန်းတွေ မှာ မိခင်အများ က သူတို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့ 'ဒယ်ဘီရဲ့ မိခင်' လုပ်နိုင်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဘီမှာ မိခင်တစ်ဦးပဲရှိနိုင်ခဲ့တာကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုပဲ ရွေးပြီး ဒယ်ဘီရဲ့ မိခင်အဖြစ် ဒယ်ဘီကို ပြုစုစောင့်ရှောက်စေခဲ့တယ်။ အရေးကြီးဆုံးအချိန် ဖြစ်တာကြောင့် လူအများ စိစစ်ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဒယ်ဘီနဲ့ တစ်မြို့ထဲနေတဲ့ Judy ကို ဒယ်ဘီရဲ့ မိခင်အဖြစ် သဘောတူ လိုက်ကြတယ်။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့မနက်ပိုင်းမှာ မေ့မြောနေရာက ဒယ်ဘီ နိုးလာခဲ့တယ်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်တာနဲ့ Lily ပန်းတစ်စည်းကိုင်ထားတဲ့ Judy ကို ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေတာတွေ့ လိုက်တယ်။ Judy က ဒယ်ဘီရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီး 'ဒယ်ဘီ . . . မေမေ . . . မေမေ ဒီမှာပါ' လို့ဆိုတယ်။ နေရောင်ခြည်ကို တွေ့သလိုမျိုး ဒယ်ဘီ မျက်လုံးတွေ အရောင် လက်လာခဲ့တယ်။ အံ့သြသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ 'တကယ်ပဲ ကျွန်တော်

မေမေလားဟင်' လို့ မေးတယ်။

မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ Judy ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အခန်း ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ ကလည်း ဒယ်ဘီကို ဟုတ်မှန်ကြောင်း အပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြကြတယ်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ် ကြောင်းက ဒယ်ဘီပါးပြင် ပေါ် စီးကျလာခဲ့တယ်။

'မေမေ . . . သားရှာနေတာ ကြာလှပြီမေမေ၊ သားကို ထပ်ခွဲမသွား ပါနဲ့နော် မေမေ . . . ထပ်ခွဲမ သွားပါနဲ့တော့'

'စိတ်ချပါသားရယ် . . . သားကို မေမေ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွား တော့ပါဘူး'

Judy ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ရှိုက်ကြီးတငင်နဲ့ ပြောတယ်။ ဒယ်ဘီ ရဲ့ ဖြူရင်နေတဲ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ဖူးပွင့် သွားခဲ့တယ်။ စကားတွေ အများ ကြီး သူ ထပ်ပြောချင်ပေမယ့် သူ့မှာ ပြောဖို့အင်အား မရှိခဲ့ဘူး။

အဲဒီ နေ့က ဒယ်ဘီရဲ့ လူ့ဘဝနောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်တယ်။ Judy ရဲ့ လက်ကို လွှတ်ထွက်သွားမှာ စိုးတဲ့အလား သူ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိ တယ်။ အမေမျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ သူ မျက်လုံးတွေ တစ်ချက်မှ မမှိတ်ခဲ့ဘူး။ အခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေ ရဲ့ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ မခြောက်ခမ်းခဲ့ဘူး။

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့၊ မနက် ၂ နာရီမှာ ဒယ်ဘီ တစ်ယောက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လူ့ဘဝထဲကနေ ထာဝရထွက်ခွာသွားခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ Judy ရဲ့ လက်ကို သူ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပါပဲ ..

<http://www.duwenzhang.com>

အမေပေးတဲ့ လက်ဆောင်သုံးခု

ပထမဆုံးအကြိမ် နိုင်ငံခြားကို ခရီးထွက်တော့ ကျွန်မရဲ့ အဝတ် သေတ္တာကို အမေ ကူထည့်ပေးပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေး ပြီးနောက် အမေက ကျွန်မကို ရွံ့တွေ ထည့်ထားတဲ့ မူးလေးတစ်မူး ပေးတယ်။ ရေစိမ်းမြေစိမ်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မဖျားမနာအောင် ကိုယ့်မွေးရပ်မြေ (မြန်မာပြည်)က မြေနဲ့ရေကို ယူသွားရတယ်လို့ အယူရှိလို့ အမေ ထည့်ပေး လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရွံ့ကို ကိုယ်ရောက်တဲ့နိုင်ငံမှာ နည်းနည်း စွန့်ပြီး ကိုယ်မှာ နည်းနည်း ဆောင်ထားပေးရင် သူများ နိုင်ငံမှာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အမေထည့်ပေးတဲ့ မွေးရပ်မြေကရွံ့ကြောင့် နိုင်ငံခြားမှာ နေခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ကျော်အတွင်း : သာမန် ဖြစ်နေကျ ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်တာက လွဲလို့ ကျွန်မ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖျားဖူးပါဘူး။ မဖျားနာဖူးတဲ့အပြင် ဘယ်နိုင်ငံရောက်ရောက် ကျွန်မ ဘယ်မြေ၊ ဘယ်ရေ၊ ဘယ်ဘဝအခြေ အနေက လာခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့ခဲ့ပါဘူး။

ရွံ့အပြင် မွေးပွစောင်တစ်ထည်ပါ ကျွန်မကို အမေ ထည့်ပေး ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားထွက်တာ စောင်ပါထည့်ပေးလို့ သူငယ်ချင်း ဆွေမျိုးတွေ က အမေ့ကို ရယ်ကြတယ်။ လေးလေးလံလံ ပစ္စည်းမို့ ကျွန်မလည်း မယူချင် ခဲ့ပါဘူး။ ဆွေမျိုး၊ မျိုးမရှိ သူများ နိုင်ငံမှာ ကျွန်မ အထီးကျန်၊ အပယ်ခံ၊ အေးစက်တာတွေ ခံရမှာ စိုးလို့ အမေက သူ့ကိုယ်စား ထည့်ပေးလိုက် တာ ဖြစ်တယ်။ အထီးကျန်၊ အပယ်ခံတာတွေ မခံရအောင် လူတွေ နဲ့ပေါင်းသင်း တတ်ဖို့ ကျွန်မ သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ လူမျိုးခြား၊ လူမျိုးတူတွေ နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှု၊ ဖေးမမှု တွေ က အမေ့စောင်လိုပဲ ကျွန်မကို နွေးထွေးမှု တွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။

ခါတိုင်း ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြုရင် အပ်ချပ်သမ အမေက ဖာထေးပေးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားထွက်တော့ အမေ လိုက်ပါ မချုပ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက်

အပ်နဲ့ အပ်ချည်တစ်စုံကို အမေ ထည့် ပေးခဲ့တယ်။ အဝတ်အစား ပေါက်ပြဲရင် ကိုယ်တိုင်ပြန်ချုပ်လို့ရအောင်ပါ။ အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်တွေ ကို ပြန်ချုပ်နိုင်တဲ့ အမေ့အပ်ချည်လိုပဲ ကျွဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မ ပြန်ဖာထေးနိုင်ပါတယ်။

အမေဆုံးတာ ၁၀ နှစ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ အမေပေးတဲ့ လက်ဆောင် သုံးခုကို ကျွန်မ မမေ့မပျောက် သိမ်းထားဆဲပါ။ လိုအပ်တဲ့အချိန်၊ လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီ လက်ဆောင် သုံးခုကို ကျွန်မ ထုတ်ယူ သုံးစွဲနေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖခင်ဆိုတာ မစီးဆင်းတဲ့ ရေတစ်အိုင်

သူ လေးနှစ် သား အရွယ်တုန်းက မတော် တဆ ခဲမှန်လို့ မျက်လုံးတစ်လုံး တိမ်စွဲခဲ့ရတယ်။ ခဲမှန်စက သွေးတွေ တရဟော ထွက်လို့ဆေးရုံတက် ခဲ့ပေမယ့်ဆရာဝန်က အကောင်း ပကတိ ဖြစ်အောင်ပြန်ကုလို့မရနိုင်တော့ဘူး ဆိုပြီး ဆေးတချို့ပဲ ပေးတယ်။

ဒါကို အဖေက လက်မလျှော့ဘူး။ သူ့ကိုချိုးပြီး မြို့ပေါ်က အကောင်းဆုံး မျက်စိ အထူးကုဆီသွားပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ ကုလို့မရ တော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားက အဖေ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်ပြန်တယ်။ ဝမ်းနည်းမှု ကိုမခံရပ်နိုင်တဲ့ အဆုံး အဖေ ငိုခဲ့တယ်။ ဘာကိုမှသေချာနားမလည် သေးတဲ့အရွယ်မို့အဖေ ဘာကြောင့် ငိုမှန်း သူ မသိခဲ့ဘူး။

သူ ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်တော့ ညာမျက်လုံးက တစစ ဖြူလာတယ်။ 'အဖေ ... ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော့မျက်လုံး တစ်လုံးက ဖြူနေရတာ လဲ လို့ မေးတဲ့အမေးကို အဖေ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး ။ သားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မျက်လုံးတစ်လုံးတည်း နဲ့ပဲ ပြီးဆုံးရတော့မယ်။ ဘာပဲလုပ် လုပ်တခြားလူတွေ ထက် ပိုခက်ခဲမယ်ဆိုတာ အဖေ သိခဲ့တယ်။

အဖေက လိပ်သည်း ကျောက်တင်ပို့ ရောင် :ချတဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ် က ကျောက်တွေ ကို ကားပေါ်တင်ရင်း မတော် တဆ ဝန်ချီစက်ကြိုးပြတ်သွားတယ်။ မြေပြင်ပေါ်ကို အရှိန်နဲ့ကျလာတဲ့ ကျောက် တွေ ကနေ ကျောက်ခဲအသေးအမွှားတချို့က သေနတ်ထိပ်က ကျည်ဆံလိုပဲ အဖေ့ဆီ ပြေးဝင်လာတယ်။ အဖေ ကာကွယ်ချိန် မရလိုက်ဘူး။ ကျောက်ခဲ တချို့ အဖေမျက်လုံးကိုထိသွားတယ်။ ဒဏ်ရာသေးပေမယ့် ကုသဖို့ကို အဖေ ငြင်းဆန်ပြီး အလျှော်ပေးတဲ့ကုသခံကိုပဲယူမယ်လို့ အဖေ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

ဘာကြောင့် လဲလို့ မေးတော့ အဲဒီ ကုသခန့် သားကို မျက်လုံးတု တစ်ခုတပ်ဆင်ပေးချင်လို့ လို့ အဖေက ဆိုပါတယ်။ အဖေရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို စစ်ချင်းမှာ တစ်ဖက်က လက်မခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အဖေရဲ့ တောင့်ခံမှု ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဝန်ခံချက်လက်မှတ်ရေး ထိုးပြီး လက်လျှော့ခဲ့တယ်။ ကုလို့ ရနိုင်ရက်နဲ့ မကုဘဲ ငြင်းခဲ့တဲ့

အဖေ့ကို လူတွေ က ရူးသွားပြီလို့ထင်ကြပေမယ့် အဖေက ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

နှစ် ၂၀ လွန်ပြီးတဲ့နောက် ကုမ္ပဏီ အသေးလေးတစ်ခု အဖေ ပိုင်လာ တယ်။
လူတွေ က အဖေ့ကို 'မျက်တစ်လုံး ' လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သား ကတော့ ခန့်ခန့်ချောချောနဲ့
အကြောင်း မသိရင် မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းနေမှန်းတောင် မသိနိုင်ပါဘူး။

သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ လူတွေ က သတို့သမီးကို 'မျက်လုံးတစ်လုံးပဲ ရှိတဲ့ သူကိုဘာ
ဖြစ်လို့ ယူသလဲ' လို့ မေးတော့ သတို့သမီးက 'မျက်လုံးတစ်လုံး ပဲ ရှိပေမယ့် သာမန်လူတွေ
ထက်သူပိုရက်ရောက်တယ်' လို့ ပြောပါတယ်။

သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ အဖေက အပျော်လွန်ပြီး မူးနေပါပြီ။ ကွယ်နေတဲ့
မျက်လုံးကိုထိုးပြီး အဖေက 'ကျွန်တော် ဘာ ဖြစ်လို့ဒီမျက်လုံးကိုမကုခဲ့တာလဲ သိလား၊
သားငယ်ငယ်က သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဘာကြောင့် ဖြူနတာလဲလို့ ကျွန်တော် ကို မကြာခဏ
မေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေဖို့ အဖြေမရှိဘူး ။ ဒီမျက်လုံး ကြီးကန်းသွားမှသားကိုကျွန်တော်
ပြန်ဖြေနိုင်တော့တယ်။ ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးလည်း ဖြူနပါတယ်သား... ဒါ မျိုးရိုးကြောင့် ပါ' လို့။

မင်္ဂလာခန်းမတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံတောင် မကြားရေအောင် တိတ်
ဆိတ်သွားတယ်။

ဖခင်ဆိုတာ တောင်တစ်လုံး နဲ့တူတယ်။ တည်ကြည်ခန့်ညား ကြီးမြင့်တယ်။
အခက်အခဲတွေ ကိုရှေ့ကနေ ကာကွယ်တားဆီးပေးတယ်။ ဖခင်ဆိုတာ မစီးဆင်းတဲ့
ရေတစ်အိုင် နဲ့ တူတယ်။ ရင်ထဲသူ့ မေတ္တာကိုဖွင့်လှစ်မပြတတ်ဘူး ။

ဖခင်ဆိုတာ လက်တစ်စုံပါ။ အဲဒီ လက်တစ်စုံနဲ့ သားသမီးတွေ ကို ဖေးမပြီး နွှဲ
မိုး ၊ ဆောင်းအတူဖြတ်ကျော်ပါတယ်။

ဖခင်ဆိုတာ မျက်ရည်တစ်စက်။ အကြင်နာမေတ္တာတွေ နဲ့ ထုပ်ပိုး ထားတဲ့
မျက်ရည်တစ်စက် ဖြစ်တယ်။